

Атанас Лазаров
Спокоен живот

24.11.00.,
от Jeeves

Минаваше полунощ. Джони от половин час се мъчеше да заспи, но нещо му пречеше. Не знаеше какво – можеше да е от жегата, но не беше много топло. Вечерта температурата беше значително по-ниска в сравнение с деня. Може да се каже, че дори беше прохладно. Не, не беше жегата. Може би защото цял ден не бе правил нищо /освен да спи и гледа телевизия/ и сега не беше изморен. Той стана, навлече бермудите, обу чехлите и тихо, за да не събуди майка си, се измъкна навън. Беше много приятно, подухваше прохладен вятър, изобщо картината беше съвсем друга през нощта. Денят беше топъл като останалите летни дни, но нощта ... нощта беше нещо съвсем друго.

Краката му го понесоха по инерцията към дъба, които стоеше на около 50 метра от неговата къща. Това беше любимото му място. За него беше като чистилице, свято място. Дървото беше, един вид, като изповедалня. Джони седна под него, облегна се на ствола му и усети полъха на вятъра. Съзнанието му витаеше в отминали дни и събития. Сети се за една негова братовчедка, която беше целувал тук, на това място. Помисли си колко ли време беше минало от тогава – 6–7 години, не беше сигурен.

Нещо се мушна в косата му. Листо. Джони го взе и започна да го разглежда много внимателно. Стъгна го на две, после – на четири, и продължи да го прегъва, докато можеше. После го хвърли, листото се разтвори във въздуха и падна на метър от него, вече смачкано. Нещо го боцна по гърба.

Той се зачеса ожесточено, колкото можеше да стигне с ръцете си. И преди го бяха хапали разни гадинки, но този път сърбежът беше несравним. И изведнъж усети, че огладнява, всъщност, вече беше страшно гладен. Едновременно с това започна да се оглежда във всички посоки, сякаш се боеше от нещо. Та това беше неговото място, от какво можеше да се страхува? Тук той беше в сигурност.

Беше го страх, изпитваше голям, шибан страх и едновременно с това усети ерекцията си.

Щеше да се прибере въщици на сигурно място, да изпразни хладилника и да заспи; утре всичко щеше да си е по старо му. Тръгна към къщата. Сега тя му се струваше като убежище от враждебния свят, но и изглеждаше малко зловещо без нито един светнат прозорец.

Разстоянието беше само 50 метра, но на Джони му се струваше, че изминаха години, докато се прибра.

Застанал пред хладилника, се чудеше какво да си вземе. Ядеше му се всичко, без значение какво, но не можеше да си избере. Чувстваше се по-добре, но не в пълна безопасност. Изкара киселото мляко, няколко бисквити и чипс и седна на масата. Какво ставаше? Млякото беше някакси безвкусно, чипсът и бисквитите не му отстъпваха. Той се насили да яде, но му се пригади от тези боклуци. А беше гладен, беше страшно гладен. Пиеше му се нещо топло, за ядене също искаше нещо такова.

Страхът не го беше напуснал, също и ерекцията. Той се огледа наоколо и бавно тръгна нагоре по стълбите. Къде отиваше – към спалнята, където беше майка му? Не знаеше. Краката му го водеха автоматично нагоре и той вървеше, без изобщо да се замисля. Пред вратата се спря, послуша се. Не чу нищо, но долови някаква миризма – пот! Но какво можеше да мирише толкова силно? Майка му ли!?

Той се почувства малко странно, през тялото му преминаха тръпки, но не от студ – от възбуда. Всички сетива му се бяха изострили до невероятна степен.

Бавно натисна дръжката и влезе. Тя лежеше на леглото, до кръста завита с едно одеяло, а по шията и раменете ѝ можеше да види оросената ѝ от пот кожа. Спеше неспокойно, постоянно присвиваше устни и сбърчваше чело. Джони заобиколи внимателно и отиде от дясната страна на спалнята. Вгледа се в лицето ѝ. За около две – три години чертите ѝ много се бяха променили. Бяха започнали да се появяват първите бръчици около очите, кожата ѝ се беше отпуснала. Но това беше майка му и той не можеше да го отрече.

Момчето усещаше как кръвта пулсира във вените ѝ. Обърна се и излезе. След малко се върна с един кухненски нож в стаята и много внимателно го насочи към сърцето ѝ. Всичко, което тя успя да каже, беше името му.

И след още един стон той вече я разфасоваше с бесни движения.

* * *

Джони се събуди във всекидневната. Стори му се, че чу някакъв шум. Стана, огледа се, отиде до прозореца и погледна навън – всичко си беше нормално. Колко ли беше часа, изглеждаше му следобяд. Часовникът в кухнята показваше 15:30.

Нещо се мъчеше да изплува в съненото му още съзнание. Той седна на канапето и потърси с поглед дистанционното. Взе го от пода и

включи телевизора.

Бяла светлина, заслепяваща погледа, и изведнъж той си спомни всичко, всяка малка подробност. Как димяха само вътрешностите й!

Много кофти сън. Може би щеше да й го разкаже като стане и тя. Загледа се разсеяно в детското филмче. Започнаха „Новините“ в 16:00 ч. ... Но днес беше събота, майка му трябваше сто пъти до сега да е станала или да го е събудила.

С натежало сърце тръгна нагоре по-стълбите.

* * *

6:00 ч. – поредният еднообразен ден. От както беше тук, Джони беше минал три различни стадия. Колкото и да беше невероятно, в началото /преди около 4 г./ той прекарваше всеки ден с надежда. Не знаеше изобщо каква може да е тази надежда, която да го крепи 20 г. подред, но имаше. И като дойдеше вечерта, той си лягаше с мисълта, че е скъсил тези години с още един ден. След като прекара две години и видя как текат нещата, той премина в стадия на яростта. Измисляше какви ли не поводи и начини да се заяжда с другите. И след още една година той ми-на към безразличие и така му беше най-добре – поне до сега.

Изобщо не знаеше как се беше озовал тук, макар да мислеше, че си го заслужава. Знаеше какво беше направил, но не знаеше как и защо. Беше получил двайсетгодишна присъда за нещо, което беше направил /няма спор/, но не си спомняше вече почти нищо. А още тогава си мислеше, че това е поредният тъп кошмар и чакаше да се събуди всеки момент. След като изкара 2 г. на топло, загуби надежда, че изобщо някога може да се събуди.

– Дрън – дрън – дрън – време е да ходим вън. Момче, стана ли вече? Действай по-бързо, никой няма да те чака да си сменяш памперсчета. – Бамби се засмя все едно, че беше казал нещо много умно. Беше на 65 г. и разправяха, че можел да намери някои неща срещу скромно възнаграждение. Прекарал повече от 15 г. вътре, затворът беше станал негов дом и той би се чувствал неудобно без него. Смятаха го за луд, но беше по-нормален от повечето хора в този затвор. Той беше съсед на Джони и вечерите, когато и двамата имаха настроение, си приказваха.

– Дай ми едно на заем, ако имаш в повече. – не му остана дължен Джони.

Подмятанятията на думи от този род беше станало обичай за тях и обикновено започваха по-добре деня така.

– Ами, ако тазмесечният вестник ти върши работа, може да ти го

отстъпя, ама другия месец ще купуваш ти. – и отново се засмя, както само той можеше.

Бяха изведени във в колона по един и се започна монотонният ден. Работа – обед – работа – 18:00 ч. вечеря, отново в килията. Изтегнал се на нара си, Джони изведнъж се надигна :

– Хей, Бамби, спиш ли вече, дъртако? Да не си си легнал с кокошките, а?

– Когато си почивам, не искам никой да ме притеснява. Днес много ми дойде и сега съм изморен. Просто си почивам, бе, супермен. Айде сега, обърни се на другата страна и заспивай и стига си мрънкал. Утре ни чака още един тежък ден.

– Доре де, добре. Исках само да те питам, ти сериозно ли имаш таз-месечния вестник? Щото, ако го имаш, аз и без това сега няма какво да правя, та ...може да...

– Да бе, да бе – ще ти го дам да го прочетеш, ама да имаш една цигара в повече, а?

– Да съм ти поръчвал в скоро време да ми донесеш? И без това знаеш, че никой не ми идва на свиждане, та камо ли да ми донесе нещо, така че защо питаш, мама му стара?

– От'де да знам бе, мой човек, може пък да си приборал от някъде, знам ли. Айде, взимай и ме остави на мира! – една ръка с вестник се подаде през решетките и Джони го грабна.

Зачете се. Обичайните политически тъпотии, форуми и подобни; спорта разгледа с малко по-голямо оживление и за накрая остави новините от общ характер и клюките. Те му харесваха най-много – Майкъл Дъгълс се бил оженил пак; кой ще бъде новият президент на USA, рецепта за послушни домакини и т.н.

Едно заглавие привлече погледа му:

„МАСОВО НАСИЛИЕ В БЕЙКЪНСВИЛ, МЕРИЛЕНД

В малкото градче Бейкънсвилд, щата Мериленд, само тази седмица са регистрирани 18 сбивания и разпри с резултат/за щастие/ тежки телесни повреди. Повечето побойници са имали хладни оръжия и е направо невероятно, че още няма фатално пострадали. Това е четвъртия подобен случай след още три други провинциални градчета. Експертите медици смятат, че това се дължи на вещество, наречено «Тралин», което е било намерено в кръвта на всеки един участник. Според тях, това вещество, дори и в най-

малки количества, може да причини психическо разстройство с непредвидими последици у всеки човек /но само временно/ и по време на ефекта му, човек не може да отговаря за действията си. Веществото изкарва на бял свят първичното у човека – според учените – инстинкти като – глад, страх, желание за възпроизводство и т.н. То може да попадне в организма само чрез кръвта; при допир или по въздуха е невъзможно. Предполага се, че приносители на това вещество или вирус са наякакъв вид насекоми.

В момента се извършва масова имунизация.“

Джони дочете вестника, сгъна го прилежно, за да го върне сутринта непокътнат, и се изтегна на нара си. Често си мислеше за онази нощ под дървото. Какво го бе накарало да излезне от вкъщи? Имаше чувството, че ако не беше излизал, сега всичко щеше да е наред и нямаше да се намира тук. Беше започнал вече да се унася, когато изведнъж си спомни лекото боцване в гърба, когато седеше под дървото през ОНАЗИ нощ.

Възможно ли беше?

КРАЙ

© Атанас Лазаров

Източник: Библиотеката на Александър Минковски

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/90>]